

(3) אמר רבי חלבו (שם ו' ע"ב) המתפלל אחורי בית הכנסת נקרא רשות שנאמר סיבב רשיים יתהלך אמן אמר אבי לא אמרן אלא דלא מהדר אפיה לבני נשטא אבל מהדר אפיה לבני נשטא לית לו בה הוא גברא דורי מצל אחורי בית הכנסת הי' חלוף אליו אדרמי להה כתיעא אמר לו כדו בר קימת קמי מרכז שkill ספררא וקטליה עד כאן. ורבה פירושים נאמרו בוהה אמר אחורי בית הכנסת. ולפי הנראה אין חלק שכל אשר הוא מחוץ לבית הכנסת ואפיו אם הוא עומד במורה ותשוא אי מהדר פניו בבית הכנסת מתפלל לצד מערב הפך סוף הוא מהדר מתפללים אפיה אין חלק סוף הוא מהדר אפיה לבית הכנסת. ודומה בית הכנסת בדבר זה פנה לא היו אלא מקום בית המקדש. אך בית הכנסת כאשר הוא בטומך זו ציריך שהיתה פונה אליו. ואין חילוק אם הצבור מתפלין למורה והוא לערוב דבוח אין קפיא רך שהיתה פונה לבית הכנסת. אבל אם פונה מן בית הכנסת הוא נראה כשתי רשות כי בית הכנסת הוא מטאף הכל ביחיד והוא עשה פירוד בין דברים שרואי להם החבר. ולכך אמר דאלתו של ספררא וקטליה. כי מיתה זאת ראוי לו בשבי שהוא גם כן. ומפני זה אמר שנקרא רשות כי הרשות מוציאה עצמה מן הכלל. וכמו שאמרו (מכילתא בא) רשות מה הוא אומר וכו' עד ולפי שהציא עצמו מן הכלל כפר בעicker. וזה שהתרפל אחורי בית הכנסת ולפיכך הוא רשות עצמאו מן הגבר שום בבית הכנסת וזה מבואר:

ובפ"ק דברות (ה' ע"ב) תניאABA בינוי אמר אין תפלו של אדם נשמעת אלא בבית הכנסת שנאמר לשמעו אל הרונה ואל התפלת במקום רינה שם תהא תפלה. ומקום נהגה הוא בית הכנסת שהוא היחיד לרבים. והשליח ציבור ציריך להשמע קול ולכך נקרא בית הכנסת מקום רינה. והטעם הוא כי בתפלה כתיב (דברים ד') מי גוי גדול אשר לו אליהם קרובים אליו מה' אליהו בכל קראו אליו. ובבית הכנסת השם יתברך קרוב אל האדם כי שכינתו השם יתברך שם הוא עד שהוא שם תפלה והבן זה:

אגוד - ג'ון

(2) אמרנו הפרש הרהור במאמר הזה כאשר משכים ומעירב בבית הכנסת גורם לו החיים כי השם יתברך הוא אלהים חיים וכאשר האדם בא לביתו ראיו לו החיים כוכטיב בקרוא (משל ח') כי מוצאי מצא חיים. ודבר זה נקרא כי מצא השם יתברך כי הליכה לבית השם יתברך להתפלל בשירה נקרא זה שמצא חיים יתברך. כמו מי שנכנס לبيתו של בעל הבית יאמר שמצא בעל הבית. ומפני שהוא אלהים חיים אשר מוצאי אותו דבר בחום לגמרי כמו ר"ל כי מוצאי הם מזבקים בו וראוי להם החמים כוכטיב (דברים ד') ואתם הדברים בהם אליהם חיים. יש לך להבין עוד הלשון לשקו על דלתותיו יום יום. וזה כי מי ששליך על דלתותי השם יתברך הוא נכנס לפנים אל המלך לגמרי. ודבר זה הוא התקbekות בחום כי התקbekות שהוא בפנים הוא מדריגת החיים וכו' שבארנו זה בארכיות בקדמת הפרק עיין שם. ודבר זה רומה התורה (בראשית ב') וען תברך. כי עץ החיים הוא באחן 20 לקבב החיים ממקור העליון. וכאשר הוא נכנס לפנים אל בית הכנסת שהוא מיהודה אל השם יתברך הוא נכנס אל מדריגת החיים אשר הוא לפנים. וזה תבין גם לנו מה מה שכתוב למן ירכו יರאל הוא ארץ החיים כמו שהتابאר בקדמה בפרקם. ולמה הוא ארץ החיים רק בעבור שהוא באמצע העולם ודבר שהוא באמצע מקבל החיים ממוקור העליון. ולפיכך אמר דוחו דמנני להו 25 זה שעומד במקום מדריגת הארץ יישראל. כי ארץ ישראלי בשבי והמשיכו לבי נישטה כי היכי דתנויכו חי בשביל כי ארץ ישראלי מתחת מדריגת החיים כאשר ירדו לחכמים ולנובונים. וכן כאשר הוא שוקד על דלתות הקדוש ברוך הוא ולכונוס לפנים במתה 30 שנכנס לפנים מגע אל מדריגת החיים. ולא נקרא לפנים רק בשיעור שני נתחים שווה נקרא לפנים לגמרי. אבל כתיב אשורי אדם שומע לי לשקו למזה חיים. כי כאשר יכנס אל השם יתברך לפנים מגא חיים. כי דלהותי יום יום לשומר מוזות פתיחי כי מוצאי שוגם נכנס לפנים לגמרי. והוא כאשר יכנס שעור שני נתחים שנחשב שעור הפתחה האחד שפריש מזחוי והשעיר הפתחה השני שנכנס לפנים. הוא זוכה למדריגת החיים כי החיים הם הפנים. וזה פירוש הנכון וברור לחכמים יודע בינה:

ואין יושראל הו מקומם הטבעי אל יושראל שנקרא ארץ יישראל ולפיכך כתיב למזען ירבו ימיכם וימי בניכם על האדמה. והיה מתהימה כאשר ייכא סבי בבבל אשר איןם במקומם כי המזחוי להם. ולא בן שאר האומות כי לא נתן להם ללחלה עולמית מקום מזוחה. כמו שנמנן ארץ יישראל שנחשה מקומם הטבעי לגמרי כמו כל מקום שהוא מיוחד לאשר הוא מקום לו אין לו קיום כאשר יוצא מזנו. ולפיכך היה מתהימה ר' יוחנן על זה. עד שאמרו לו כי הם מקדימים ומחשובים לבית הכנסת. ואמר שדבר זה הוועיל להם. וזה כי כאשר מקדימים ומחשובים בבית הכנסת וכאלו ביום תפלה אצל בית הכנסת לא תוכל לומר שאין זה מקום. כי בית הכנסת ראוי בכל מקום כי מזוחה שמש עד מבואו מהול שם ה' ומקום בית הכנסת בכל העולם. וכאשר משכים ומעירב בבית הכנסת עשה בינו תפלה בית הכנסת עיקר ולפיכך דבר זה הוא דמנהני להו. אך יש לפреш המאמר הזה לפי פשוטו והוא נכון.

ה' ג' ר' ק

הזה. [בנזה אל חפלת הערער ולא כוה את תפלת
חולות (אך) טאי פנו, הקשיב ביביעו ורב, פנה אל חפלת
העקרער] [צלוחא ריחוין], מלהקן ואסטכין זה בפה ריעיה,
אעכבר, ומזאן התוא בר ניש דצלו צלוחא דו, אסן אינן
קובורין, בפין קר לובען לבגין דאליגי צלוחה בעבראות, נינו
דלא כוה את חפלות [צלוחא דטנייאן], אעיג לאו כולו
ביבונח ווועראן לדבען. (א-הה.)

ଶ୍ରୀ ମହାତ୍ମା ଗାନ୍ଧି

ומעלת קפלת סגנון ממלכת נערמים. סרג'אנט
מלך עניי קדרותם דהינס גהמומיים
כפומות מונדרס. וזה חפסר טבון דוד צהמוניו
(הסלים י"ט) אשר יחוו מתקיך סוד בניתם הלאט
נסך נרגנס, "סוכונס כי סדררים של קדרות
שלמים גהמומיים בבחות מונדרס כוח לסתת מצנחת
סוד גענס טוט נאסס בקדוזת ר', טען זה קאן
להו לאסיל רגע קדרותה כי לא גאנז וווע
ציהו. וזה האמר מה טהרי משקל נלכנת נזנות
האליטס נברנש, כלומר בקברן גוי מלך סוח להסתת
תנאמנין סוד קדרותה יחוו כי בבחות מונדרס
להו נול לנטיגן רומו קדרותם סוכס :
הטעם ק' נס במלטה טהון נא דערן כל קודסה
אג'יניג'ראטס, נס כל זא אט נא מילנא
בשווותה קהמלה צבrios הוו צבונת שגדיס ממלכלוט
כינוי צאיילגרו ניזוותה כאניס ר' נתקהקיי' מאן
צאנטו דומס מזוניטים קנטזיטים אלט למונזות למלוטז
קושטיס הנט קנטז, כי טינה מהתנתקה יותל פלטז

הטעם סגוליטן יי' מילטן סימוח זבוקות גלויי
נגונס לח' גלויי הלהמתה כוכוג לוייה
מקובלים גלול, וכטוליגוט גרטס לטומיניס קתקנדל
ביז'נות פלטמ ארכיטים, יי' חסיטו להובס טמיד
גנדר חהר קרוב, וטפלו טוח. נדייך לטפנמייס לחין
טפלתנו נטמנת לטנטה טרבט שטחין סגנונס,

גַּם-יְהוָה-מֶלֶךְ-יִשְׂרָאֵל

כל אדם הוא מעורב עם הכלל, ובכך חסרונו אצלו בעניינו
במציבו החמרי או המוסרי,载体 הנוגע לו עצמו מוכחה להסתהע
מוחה ג"כ חסרון כללי. שלימימות האדם היא שגם בעת צר לו, לא
ישכח את חיי הכלל, וצטער ג"כ על החסרון הכללי המגיע
מחסרונו הפרטני. ולשפט שיח ג"כ לחיקון הכללי ע"ז תיקונו
פרטני, והוא יקר וחשוב בעניינו בתחום עצמו. כי לפי האמת
והשכל מצא האדם ביחסו אל הכלל, הרבה יותר חזק המציאותות
על עותם יחשו רך על עניינו הפרטני בלבד. ע"כ בקשרו על גדרות
פרוצזיו, ישחן נפשי בהדרי ציירוא לבקש ג"כ על פרצת כל
עם ר', ופרצות כל ערך בית ישראל. ואז הוא ראוי ביזור
לחרים, כי כה הרבים גדול מادر, ובמהמשכו עם היצирו בכל
פינויו, המשיכו קדושת הכלל להנאהה מעולה ולמצוב מוסרי
נעלה, שלא יהיה צירע עמה שפטים שנכננו רך לצלצ'ים' ולכסילים
המתהילכים לרוח תאותם הנפרדת.

א) מין גיבריל, גיבריל

נ. כל המתפלל אחורי ביהכ' נ' קרא רישע, אמר אבי ול' ג.
אלא דלא מהדר אפי' לבוי כנישטה אבל מהדר אפי' לבוי
כנישטה ל"ל כה. ביהכ' ג' הוא מוקם הקיבוץ הצעורי לעבודת
השיות. והנה הכל הוא שהארס אף ישיה ר' רשות במעלה
מאך. עירין שיתחן נפשי בהדי' ציבורו, אז הוא נהנה מן
הציבור והציבור נהנה ממנו. אבל אם יברור לעצמו דרך, אפי'
בעבודה ד', לפרש מרכבי הציבור, או לא ירצה, וילך מוחאי אל
דיחיו. וזה רמז ג' שלא יהפל אחורי בהכחין. ואילו הוא
ראוי לבנות במה לעצמו אפי' לשם עבדות ד'. וליא' אלא דלא
10 מהדר אפי' לבוי כנישטה. גם בויה יש רמו, שהכל הוא נון רק
אם הכוונה של אותו הפרוש לפреш מן הציבור לחלוtin, ולדרון
בעצמו ברוך עבודה כפי חווין לבבו, או אפי' יהיו גודל
שבוגדים הוא בכל הרשעים, אבל אם מגמת פניו היא להיות
נכלי ומשתחף עם הציבור, אלא שלפיעמים ציריך ללבת בדרבי
עבדוה לפי ערכו ומבעכו, לית לנו בנה.

18. מילוי היכ�ו בזיהוי

ובמ"א רמנון אחורי בייחוכין, כי הבהיכין יש לו ב' תכלית: האחת
היא לנגדל ולורום שם השicity, ובאמת עיקר הכלויות מציאות
התפללה נרבה לה, כדי שיכירו חבריות ד' ד', ורואר מולנדי
וילכו בדורכיו לטוב להם. הכב' שטעה מזה, שהתפילה מועלת
ק להשיג המבוקש. וננה לו לא היהת באהה מתפילה התועלת
המורית כ"א השגנת המבוקש לבוטו, ודאי הי' קשה, מה תכלית
וטעם יש במציאות התהילה, הלא הש"ת לא יתכן שניין בין
לפניהם, ולמה לו להפלתינו. אבל כיוון שיש בתפילה תכלית
מוסרית, כי ע"י ההכרה שהכל מדו' זו, יוטב מצב המוסר
ותורתהה הצוקה והמשרים, כבר נמצאת גודלה למציאות
התפללה. והנה התכלית הפנימית העיקרית של התפילה שהיא
הצד המוסרי, היא מرمזות בפניהם של ביהיכין וגדר העקרן של
מציאותו, והצד הטופל של השגנת המבוקש יומלץ באחוור ביהיכין.
ע"כ כל המתפלל רק חוויתי ביהיכין, ולצד המוסר של התפילה
לא ישים כל כל, הוא גקרוא רושע ותפלתו תעהבה, כי ע"כ מסרו
אנון משמע הזרה ולהליכך רדכין, "תפלתו תעהבה".² כי תפילה
אם לא צוחמת ממנה הטבה אל המעשים, הרוי היא צחירות ונגידון,
כאילו יש שניין רצון על מעלה חיז', עיב' רק תפילה ישרים רצונו,
כי בכל תפלים הם שאוכבים והתקינה הפנימית של התורמות
הנפש שהיא תכליתה וגרורה של התפללה.

ג' מיה לא נסגר
כינור

ענין זה רומה ל'תפילה קצהה' הנארמת בשעת סכנה⁹. בוגרוא נמצאות שתי
נוסחאות: נוסחה אחת שנគעה להלהי¹⁰, ונוסחה נוספת המוכתרת כמסנה:
"ההולך במקום סכנה מתפלל תפלה קזזה ואומר: 'הוועך' ר' את ערך את שארית
ישראל, בכל פרשת הכבור. הייז ציריכם לפניך. ברוך אתה ר' שומע תפלה'"¹¹.

יש כאן חומרה אידיאלית להצלת כל ליל-ישראל: יא' ערך את שארית
ישראל. כן, ככל המילוי הכל רשות העברות אין כל'יך ברorro, גם חיל
הבלטש בהונטן: יא' פרשת העברות? – אפילו יא' השם עופרטס על דבר
תורה, הייז כל זוכריםם נפנץ¹². לאורה ובקשה חזויה: אפילו היהודים
ספרהשס מרובי תורה לרבר עבירה, לתמאניך, לחך לך' השם לאלאן וחוץ, חסוק
איכלדים? ברגע שהיהודים נצעו בסכנה החוצה להצללה, הוא מתפלל שדי' היה
מסיע לדרכ' עבירה¹³? אלא גזרך להלכין שארם המצע בסכנה ציריך להזכיר
את וכיוותו – מצוות ומצוות טוכו. אכל לפעטם הצרה כל'יך גודלה
שוכריות אלה אין מיטילות, או הוא נספח על כותם סכום סוכות, והוא מתפלל
שוכנות אבות תנגן עלי. אבל לפעטם גם האינו מספיק. בוגרא שכת מיטוף עלי
דור שבר המשברים היהודים הניגנו עד כדרך' שטמה בותה אבותה¹⁴, אין יותר
הגנה מצד' זוטר. אז הוא שען על הזכות הנוחית של כל'ישראל, על
"בירתא, אכotta" של תמה¹⁵, הברית שכן ד ליל'ישראל: "שען קראת
בשכונתך". בירתה והובשתה הוצאה לא עילא על רוחה שראיה מזכב של
רפין. היא זוכרה מציאותה של אל'הו תולל להתכלת, קסר טבי. שלא יכול להנתק
אפילו בשעה "ספודזים לדרכ' עבירה"¹⁶. על זה נשען היהודים בתקלה בשעת
סכנה, יהיינו אשר יהי' מדורגת ובצבע הרוחני¹⁷. זאת מ贊יות קוסטולנגיון
טבעית שאין לה ביטול, כפייה הר כנינית¹⁸.

מִתְּבָרֶךְ יְהוָה וְאַתָּה

173